

Festivalkriebels

Myrna Pruijn

Festivalkriebels

Myrna Pruijn



Festivalkriebels

Myrna Pruijn

Preview

Auteur: Myrna Pruijn

Cover design: Myrna Pruijn

ISBN: 9789463981590

© Myrna Pruijn

Hoofdstuk 1

Floor

Ik voel de jaloerse blikken in mijn rug prikken terwijl we de rij wachtende mensen passeren voor Club Seven. Het getik van mijn stiletto's op de straat klinkt sexy, maar gezien mijn gebrek aan ervaring op hakken en nóg grotere gebrek aan finesse, betwijfel ik dat het er ook zo uitziet. Met opperste concentratie zet ik de ene voet voor de andere, terwijl ik het puntje van mijn tong binnenboord probeer te houden, een tik die mijn opperste concentratie verraadt. Nu weet ik weer waarom ik nooit hakken draag: veel teveel gedoe en bovendien niemand die het ziet. Maar het maakt wel dat ik er vanavond uitzie als zo'n meisje dat ik normaal gesproken evenveel haat als bewonder. De blauwe kleur van het korte jurkje dat ik van Julia heb geleend, matcht bij mijn ogen en het minimale lapje stof laat veel

huid bloot op mijn rug. Ik voel me zelfverzekerd en verleidelijk. Al komt dat misschien meer door de alcohol dan door het jurkje.

Eerlijk is eerlijk, dat extra beetje vloeibaar zelfvertrouwen kan geen kwaad wanneer ik de hele avond in de picture sta op zo'n verhoogde VIP-area. Daarnaast ben ik hier met een doel: mezelf totaal de vergetelheid in drinken. Merel en Lara boden eerder deze week aan om langs te komen om mij volgens traditie af te leiden met wijn, eten en slechte films, maar dat aanbod heb ik afgeslagen. Het is lief bedoeld, maar dat hebben we inmiddels drie jaar geprobeerd en het werkt niet. Dan zitten we opnieuw samen de hele avond ons best te doen om het vooral niet erover te hebben, terwijl we allemaal weten dat het er is. Want het is er altijd. En ik wil gewoon dat het er niet is. Dus toen Julia vroeg of ik vanavond meeding om als luxepoes een avondje in een exclusieve nachtclub door te brengen, leek me dat een prima manier om deze dag af te sluiten en zo snel mogelijk weer te vergeten.

Wanneer ik het heelhuids gered heb tot het afgeschermdde VIP-dek kijk ik even om me heen. Ik word omringd door glanzende bossen haar, die in glamoureuze krullen om gezichten heen vallen. Julia's vriendinnen lijken regelrecht uit een aflevering van Holland's Next Top Model gestapt te zijn. Ze zitten allemaal met hun telefoon in hun hand en ik kijk gefascineerd hoe ze ondanks de lange nepnagels razendsnel hun vingers over het scherm laten gaan. Om mezelf een houding te geven pak ik ook mijn telefoon uit mijn clutch, die net groot genoeg is voor mijn telefoon en mijn pinpas. Irritant dus, de volgende keer neem ik gewoon mijn tas weer mee.

Gedachteloos scrol ik door mijn Insta-tijdlijn, tot mijn duim ineens stopt bij de vrolijke gezichten van Lara en Merel. De foto is gisteren pas gepost, maar hij is duidelijk vorige week al gemaakt. Ik herken het terras en het topje dat Lara die avond had aangehad. De avond dat wij met z'n drieën een terrasje hadden

gepakt, waarna ik zonder hen ben doorgegaan naar Julia. Ik denk aan de grappige selfies die we met z'n drieën hadden gemaakt, uiteraard met dank aan Lara omdat zij de enige van ons drieën is die haar telefoon zo ver in de lucht kan houden én op de fototoets kan drukken zonder hem te laten vallen. Een ware kunst, dat zeg ik je. Ik laat mijn telefoon al op mijn hoofd vallen als ik 's avonds lig te appen. Ik tuur naar de foto: waarom zou Lara juist deze gepost hebben en niet die met ons alledrie?

Hè bah, doe niet zo kinderachtig, ik tik mezelf direct op mijn vingers. Ik was die avond zelf eerder weggegaan om met Julia mee te gaan. Ik denk terug aan die avond en krijg weer een glimlach om mijn mond bij de herinnering. Wat een geniale avond was dat weer...

‘Je moet het zelf weten schat,’ had Julia gezegd, toen ik had getwijfeld. ‘Ik heb je er graag bij, maar ik ga je niet vertellen wat je moet doen. Het enige wat ik je zeg is: welke avond gaat je meer bijblijven? De avond dat je jezelf vol zit te proppen met popcorn bij een film

waarvan je over een jaar de titel al niet meer weet? Of een avond met deze dame,' ze had naar zichzelf gewezen met haar duimen, 'in de meest exclusieve hangout van Amsterdam?'

Julia had niets teveel gezegd. Ik weet niet hoe ze het voor elkaar krijgt, maar ze weet zichzelf altijd naar binnen te kletsen bij de meest exclusieve party's. Net als vanavond dus: zonder haar had ik hier nóóit gezeten. Ik vermoed dat het komt het door haar lange blonde haren en volle borsten (nep, weet ik al vanaf het moment dat ik haar ontmoette), in combinatie met haar vlotte babbel. Julia is intelligenter dan ze eruit ziet. Dat klinkt lullig, maar het is waar en dat weet ze zelf ook. Juist dat maakt haar zo ontwapenend. Onze eerste ontmoeting was op een feestje van gemeenschappelijke vrienden. Toen ik haar sprak, vroeg ik haar als eerste of haar wimpers echt waren.

'Ze zijn prachtig,' complimenteerde ik haar.

'Meid, niets aan mij is echt,' had ze geantwoord.

'Mijn haren, mijn tieten, mijn lippen, mijn wimpers,

allemaal nep.' Ze wees naar de betreffende lichaamsdelen met een gemanicuurde nagel, terwijl ze ze opsomde en kreeg uiteindelijk haar eigen nagels in het vizier. Ze wiebelde met haar vingers: 'En deze, ook nep.'

Die oprechtheid deed me besluiten dat ik haar wel mocht. Intussen is me duidelijk dat Julia's uiterlijk misschien niet helemaal echt is, maar haar innerlijk absoluut wel: je weet precies wat je aan haar hebt. Ik kijk weer naar de foto.

'Je vriendinnen zijn echte lieverds hoor, Floor,' hoor ik Julia in gedachten zeggen, 'maar ze zijn zó anders dan jij!'

Misschien heeft ze toch een beetje gelijk.

Je kunt veel van Julia vinden, maar saai is het in ieder geval nooit. Ik kijk lachend toe terwijl ze op de tafel staat, met een fles champagne in haar ene hand en een opblaasflamingo in de andere. De fles champagne komt van de heren (alhoewel, kun je mannen die een

uur na aanvang van het feest al straalbezopen staan te brallen nog wel heren noemen?) aan de VIP tafel naast ons. Joost mag weten waar ze die opblaasflamingo vandaan heeft getoverd.

Met Julia weet je nooit hoe de avond eindigt, vandaar dat het ook direct zo goed klikte tussen ons. We hebben dezelfde drang naar avontuur en plezier: we willen zoveel mogelijk dingen meemaken waar we jaren later nog over napraten. Het leven kan nu eenmaal gek lopen. Wie weet sterf je op de negentigste na een geweldig leven, maar misschien rijd je jezelf wel op je zestiende te pletter op een opgevoerde scooter. Ik zie het zo: je kunt champagne drinkend en confetti strooiend het leven door of als treurige bejaarde van opwarmmaaltijd naar opwarmmaaltijd leven, terwijl je luistert naar de mooie levensverhalen van anderen. Verhalen waar jij niet over mee kunt praten, omdat je nooit de dorpsgrenzen bent gepasseerd. Je weet niet hoe het loopt. Bij mij liep het vier jaar geleden helemaal anders dan gepland. Sindsdien heb ik gekozen voor de

confetti en de champagne. En ik ben vastbesloten om zoveel mogelijk te genieten van iedere verdomde seconde die me gegund is. Ik krijg weer een nieuw drankje in mijn hand gedruwd en Julia trekt me de dansvloer op. Dankbaar volg ik haar door de menigte, blij met de afleiding en genietend van de waarderende blikken van mannen en de afgunstige blikken van vrouwen. Dit is het leven.

Julia's hand voelt koel en vertrouwd in de mijne en zorgt ervoor dat we elkaar niet verliezen in de menigte wanneer we een uur later weer in de richting van ons plekje lopen. Het rode koord wordt voor ons opzij gehouden, zodat we terug kunnen lopen naar ons plekje. We worden onthaald door luid gejuich van de mannen aan de tafel naast ons. Op hun tafelblad is geen centimeter meer vrij door de vele emmers vol flessen sterke drank en ijsklonten. De heren hebben duidelijk de smaak te pakken en gaan tekeer als een stel chimpansees op de apenrots. Ze zijn vastbesloten om

de hele club te laten merken dat ze er zijn. Het is een vermakelijk schouwspel. Triest, maar vermakelijk. Mijn blik wordt naar een schaduw achter de tafels getrokken. Daar zit nog iemand. En hij kijkt naar mij. Tenminste, ik ga ervan uit dat het een man is. De ogen boren zich in de mijne, terwijl ik voorbijloop. Hij zit in de schaduw, dus ik kan niet zien wie de eigenaar is van die intense ogen. Ik wend mijn blik af om te voorkomen dat hij denkt dat ik interesse heb. Ik weet inmiddels: als ze op deze manier kijken, is het een kwestie van tijd tot ze zich melden met een slechte openingszin.

‘Hoe is het eigenlijk met je tentamens gegaan?’ vraag ik als we weer in ons hoekje zitten. Ik vind het geweldig dat Julia een studie rechten volgt. Of niet echt volgt trouwens, als ik hoor hoeveel colleges ze skipt. Maar ze komt gewoon regelrecht uit de film *Legally Blonde*. Ze wuift mijn vraag weg met haar hand, om duidelijk te maken dat ze het daar nu liever niet over heeft. ‘Laten we het over leuke dingen hebben! Zoals

die man daar achter jou,' zegt ze met een klein knikje naar de tafel achter ons. Ik lach en kijk zo subtiel mogelijk om. Ik zie twee blanke mannen met kleding alsof ze gangsterrappers zijn, die overdreven met hun hand bij het te laag hangende kruis van hun broek tegen de muur hangen. Ze geven hun ogen de kost aan twee jonge blonde meisjes die op hun beurt denken dat ze in een videoclip van Ronnie Flex zitten. Mijn oog valt vervolgens op een man in een strakke rode leren broek, die staat te dansen alsof hij Beyoncé is. Opnieuw bekruipt me het gevoel dat ik bekeken word en mijn ogen schieten naar de plek waar eerder ogen op mij gericht waren. Maar voor ik goed kan kijken, wordt mijn hoofd vastgepakt. Julia stuurt mijn blik in de gewenste richting. Ik kijk naar een man met achterover gekamd haar dat onmiskenbaar geveerd is. Hij heeft een bolle buik die een beetje onder zijn te krappe witte shirtje uitpiept. Ondanks de overmatige hoeveelheid gel in zijn haren heeft één plukje zich toch heldhaftig een weg naar voren gebaad. Grijs borsthaar komt boven de

blouse uit, waarvan net één knoopje teveel openstaat en hij draagt veel te hippe sneakers voor zijn leeftijd. Het geheel schreeuwt gewoon *midlife crisis*.

‘Serieus? Dat had je vader kunnen zijn!’ zeg ik verbaasd tegen Julia.

‘Ik val niet op jochies, geef mij maar een man die begrijpt wat ik wil,’ antwoordt ze. ‘En die daarvoor wil betalen.’ Ze knipoogt en lacht hard.

‘Floortje, help me even,’ zegt ze dan, terwijl ze haar arm om me heen legt. Terwijl ze de man achter me wulps aankijkt, legt ze haar hand op mijn wang en kust me op mijn lippen. Dat doen we wel vaker op feestjes. Het is niet echt mijn ding, veel te zacht en teder. Maar met wat drugs of alcohol word je gewoon aanrakerig en lichtelijk opgewonden en dan voelt het wel lekker. Blijkbaar gebruikt Julia het ook als middel om mannelijke aandacht te trekken. En het werkt. Want als ik mijn ogen open hebben we ineens wat extra gezelschap aan onze tafel zitten: de midlifer.

Ik weet wanneer mijn gezelschap niet meer gewenst is, dus ik trek me subtiel terug waarna mijn blik opnieuw getrokken wordt naar de ogen in de schaduw. Ze kijken nog steeds naar me. Ik sla mijn drankje achterover en schenk een nieuwe in. Dat gaat al niet meer zo soepel als een uurtje eerder. Ik check mijn telefoon.

'He Floor, hoe is het? Hoe was het met je moeder en je zusjes vandaag?' appt Merel.

Snel veeg ik het bericht weg en zet mijn lippen weer aan mijn glas. Dan realiseer me pas dat hij leeg is. Mijn schouders ophalend schenk ik mijn glas weer bij in een poging de gedachte aan mijn moeder naar de achtergrond te duwen. Ik kijk naar Julia, die inmiddels uitdagend tegen haar *sugar daddy* aan staat te dansen. Dansen, dat is een goed idee. Dat zal me wel afleiden. Ik sta op en probeer de bewegingen van Julia te imiteren, al heb ik zo'n vermoeden dat dit er niet helemaal uitziet zoals de bedoeling is. De verbaasde blikken van de meiden aan onze tafel bevestigen dit. Ik zie hoe wat

ellebogen elkaar aanstoten en er knikjes mijn richting op gegeven worden. Ineens herken ik een bekende melodie in de muziek. De nieuwe DJ Morse Code! Mijn voeten herkennen de melodie direct en op een rush van alcohol beginnen ze te bewegen. Mijn voeten schuiven ritmisch over de vloer, net als in de shuffle-video's die ik miljoenen keren bekeken heb. Ik verlies mezelf in de muziek, terwijl mijn voeten automatisch op de maat bewegen. Ik draai in een cirkel en spring, waarna mijn voeten de maat weer vinden. Ik werp weer een snelle blik in de richting van de tafel en zie dat de verbazing in hun blik plaats heeft gemaakt voor bewondering. Melanie wenkt me voor een rondje shotjes. Ik onderbreek mijn danspassen even om mee te doen aan het rondje tequila, maar zoek daarna mijn eigen dansvloertje weer op.

Na nog twee tequila merk ik dat mijn bewegingen iets houderiger worden. Ik sta stil, maar voel de vloer onder me bewegen. Ik zie een beetje

dubbel en mijn lichaam zwenkt lichtjes van links naar rechts. Ik besluit om even pauze te nemen en plof neer bij de andere meiden aan tafel. Ik zak diep weg in de luxe bekleding van de bank, terwijl ik op mijn horloge kijk. Het zal de alcohol zijn, want ik zie de wijzers niet goed en knijp mijn ogen bij elkaar om ze scherp te krijgen. Tien over twaalf. Denk ik. Ik heb behoefte aan een praatje, maar ik heb geen idee wat ik tegen mijn tafelgenoten moet zeggen. Ik kijk om me heen, naar de meiden die zoveel meer glamorous zijn dan ik en denk na. Mijn hersenen zijn blanco. Denk na Floor, verzin iets!

‘Het is vandaag vier jaar geleden dat mijn vader overleed,’ hoor ik mijn eigen stem ineens zeggen. Sommige meiden kijken me geschokt aan. Er komt geen reactie. Nu weet ik het helemaal niet meer. Ik kan het niet meer on-zeggen. Uit pure ratel ga ik maar door. ‘Ja, hij heeft zijn hele leven hard gewerkt, zodat hij van zijn pensioen kon gaan genieten. En voordat het zover was.’ Ik knip met mijn vingers. Altivan, dat probeer ik. Mijn

ledematen zijn een eigen leven gaan leiden, dus mijn vingers wrijven een beetje vreemd tegen elkaar aan.

‘Morsdood.’

De tafel valt angstvallig stil. Niemand weet wat ze moet zeggen. Ik besluit er nog maar een schepje bovenop te doen. Maar voordat ik mijn mond open kan doen, word ik onderbroken door Julia: ‘Schat! Wat een drama, zo ken ik je helemaal niet! Laten we het gezellig houden.’

Ze komt naast me zitten en slaat haar arm om me heen. ‘Sneeu van je vader. Maar hé, laten we ervan leren en zorgen dat we genieten van het leven!’

Kijk, Julia snapt het tenminste. Die snapt wat ik probeer te doen, wat Lara en Merel niet begrijpen. Mijn vader deed zijn hele leven alles volgens het boekje: hard werken, een gezin stichten en sparen voor onze toekomst en een goed pensioen voor zichzelf. Hij telde de jaren af totdat hij van zijn welverdiende vrije tijd kon gaan genieten. Twee jaar nog. Zijn hartaanval gooide roet in het eten. Er schiet een rauwe pijn door mijn lijf,

die ik al de hele dag probeer te onderdrukken. Julia redt me van een onbedwingbare huilbui door me mee te trekken. 'Kom maar even mee schat, dat lijkt me beter voor iedereen.'

Bij de toiletten lopen we de rij voorbij om samen een hokje in te wankelen, waar ze een wit envelopje pakt en daar een sleutel insteekt. Ze houdt de sleutel met een bergje wit poeder onder mijn neus en en geeft me een bemoedigend knikje. Ik twijfel. Dit heb ik nog nooit gedaan. De afkeurende blik van Merel doemt voor me op, gevolgd door de verdrietige gezichten van mijn moeder en mijn zusjes. Snel snuif ik diep in, hopend dat mijn herinneringen net zo snel zullen verdwijnen als de coke, die mijn neusgat ingaat. Het prikt achterin mijn neus en mijn gehemelte voelt verlamd.

Het voelt fijn.

Verder lezen?

[Koop het hele boek hier!](#)

Thanks voor je support ♥

Liefs, Myrna

Festivalkriebels

Myrna Pruijn

Festivalkriebels

Myrna Pruijn

